

۲۰۱۷/۰۴/۱۱

رنا گل اربويزی

دوه سره حکومتولی او که فاسدالطوايفی

فساد يوه داسی جاذبه قوه لری چی دجان کری په فرمان کی انځور شوی دوه سره حکومت هم دوو سرو ته نه پریردی، نور غت او واره سرونه را پاروی او دسیالی ډکر ته بی داخلوی. پدی معامله کی اشرف غنی پدی فکر کی و چی سر بی په اساسی قانون کی د عبدالله تر سره یو څه معتبر دی او عبدالله به دامنی که دقانون سره ډغری نه وهی. عبدالله عبدالله دا مفکوره بیخی ونه مله. ده ویل چی دجان کری په فرمان کی زما سر دغنی د سر سره له سره برابر دی، نه بهتر دی نه کمتر دی او د جان کری فرمان خو د اساسی قانون نه څو ځله زورور دی. تر هغو به نیغ نیغ کیږم او گواښیږم تر څوچی دغنی د سر سره د خپل سر برابر حق ته ورسیرم. د حکومت پدی دوره کی عبدالله یوازی په همدی ټکی لگیا دی، بل کار بی معلوم نه دی، دغنی سره په دعوا دی.

د سرو پدی غوغاکی، له تشنج ډکه فضا کی ضیا مسعود هم را بیدار شو او ولاړ شو، په لور اواز بی ویل چی که چری انصاف وی نوتول به دا منی چی زما سر د ټولو سرونو سر ور دی، د نظار شورا نه در اگوبنه کیدو او د مقام لپاره د غنی د تیم سره د یو ځای کیدو داسی ډرامه بل سر جوړولی نشی او د سواد په دومره کمه کچه دی مقام ته رسیدلی نشی. هیڅ سر زما د سر په شان بڼه حکومتولی تنظیمولی نشی، پنځه پنځوس ملیونه ډالره په یوه بکس کی ځایولی او د دوی له بندره تیرولی نشی.

دضیا مسعود خبری لا سرته نه وی رسیدلی چی دوستم په غرمبهار شو، له خماره را بیدار شو، سخت په قار شو او ویی ویل چی هر سر باید خیر شی او که نه خاوری به بی په سر شی، چی زما سر تر ټولو سرو غت دی او هم کلک دی. کم زیات څلوبنت کلونه کیږی چی جنگیږی، له جنگ نه ستړی کیږی، به وژلو نه مریزی، په جگړو کی نه ماتیری، نه خورکیږی او بل سر ته نه ټیټیری. ایشچی او اکبری می شخصی مال دی چی دا بی حال دی. زه د دوی خاوند د دوی څښتن یم، بل څه نه یم له تاریخه کیلم جم یم. دا قاضیان، څارنوالان ټول احمقان دی چی زما اطاعت نه کری، بی واکه بی اختیاره دلان دی، د زرو او د زور چی غلامان دی نو زه د دوی بادار یم او دوی می چاکران دی او زما سره چی جنجال کری کور بی وران دی، د ایشچی په لور راوان دی. عطا محمد نور هم بیځایه نیغ نیغ کیږی، په لار کی می دریری، له زده کری دی بی برخی نه پوهیری چی زما سر د ارگ د کچی سردی او په ارگ کی هم اوسیری او د ده سر بی سر نوشته، ارزښت بی ولایت ته نه رسیری، دا سر دی ارام کښنی او که نه زما د لاسه به ورکیږی.

عبدالله چی په ارگ کی دسرونو جنجال وینی نو موسکی شی، په خنداښی، له میزه پدی خواشی، په میدان کی په نخاشی او له خان سره وایی چی دغنی د سر په وړاندی نور سرونه چی پیداشی، دغنی د سر ارزښت یو څه کمیری، ارگ به ښکته کیږی اوسپیدار به پورته کیږی. دی لا ډوب دی رنگین خیال کی، د بودی تال کی زنگیری هم ناخیری چی دعطا غږ یی تر غور شو، د رنگین خوی نه راوین شو، ویل یی ای پروردگاره اوس به څه چل کیږی.

عطامحمد نور په زغرده اعلان وکړ چی سر یی تر ټولو قوی سر دی چی له یوی خوا د دوستم دغټ سر سره په ټکر دی او له بلی خوا همدا سر دی چی د عبدالله سر یی د حکومت یو سرکړ او په واک کی یی د غنی دسر سره برابر کړ. اوس د ده د سر له لاسه پریشان یم، په خپل کار ډیر پښیمان یم. زه دوه کاله سرپرست وم، دی می له حاله نه خبریږی، زه دوستم سره په ټکریم، دی می څنگ ته نه دریری. د عبدالله سر ناشکره، ډارن، بی وسه او مذذبه سردی، هیڅ شک نشته چی دا ډیر نامرده سردی او د نامرده سر ټک دلرم له ټکه هم بدتر دی. دا سر خو د حکومتولی په الفبا هم پوهیدلی نشی او د اشرف غنی نه د جمعیت پنځوس سلنه حق غوښتلی نشی. د دی ټولو پایله داده چی زما لاره جدا اود عبدالله لاره جدا ده، فیصله ده پټه نده برملا ده.

عبدالله چی د عطا دا غوری پرری واوریدلی «بابیزه» یی وگڼلی او ویی ویل چی د عطا کاواکه سر د پاملرنی وړ سرنه دی او دا سر لا تر اوسه خبر ندی چی د نظار شورا د جمعیت دمنځ غنچه ده، د مفسدوخرزانه ده او عطا هلته چرته لری دڅندی یوسری دی، په دی چی نه پوهیږی، خبرنه یم چی دا سردی اوکه له ختو جوړ منگی دی. د ارگ سره تگ راتگ کی ځانته نوی پلان جوړوی، نوم دجمعیت په خوله کی، گټه د خان لتوی، د خان د سود لپاره نوی ملگری غواړی، نوی یاران لتوی. هلته په کنډار کی یو بل زورور سر دی، دا سر ځکه پخپل سردی چی د کرزی د لاس نیالگی دی، لکه چی نوم یی رزاق خان دی، د وژلو پهلوان دی او په فساد کی شین زمری دی. وایی چی رتبه یی جنرالی ده، وظیفه یی امنیه قو مندانی ده، خو په عمل کی هم څارنوال دی هم والی دی، هم قاضی دی او هم مفتی دی. هر څه چی غواړی، هغه کیږی، دا ټول عالم له ده ډا ریری، که څوک یی نه خوبسیږی هغه شپه په شپه ورکیږی، بیا ژوندی نه پیدا کیږی.

دا خو ټول سرونه ندی چی می یادکړل، څه نور سرونه هم شته دسرونو په غوبل کی، پدی لیک کی نه ځاییږی، هر یو وبل ته ناست دی دسیالیو په مورچل کی، په چور نه سره جوړیږی، یوبل ته چی گواښیږی، بل قانون، روزگار او کلتور نشته د وحشت پدی ځنگل کی، د غنی سر پکی ورک شو، دسرونو په یرغل کی، هیڅ تاثیر یی څرگند نشو د غلو پدی محفل کی.

د کری دغه پروژ، شوه بی شکله او بی مزه. نه دوه سره حکومتولی شوه، نه سیاسی نظام تری جوړشو، څه بی سره انارښی شوه، سپین سترگی غلواکی شوه، فاسدالطوایی شوه، که پخوانی جنگسالاری شوه. او د کری داسی پروژه شوه چی په پښو دریدای نشی. په فساد کی دومره ډوبه ده چی ځان تری ایستی نشی، پدی رنځ چی څوک اخته شی، بیا تری لاس اخیستی نشی او فسا چی څوک شل شوټ کړی، له پښو پرپوزی، د پردیو په مننرو، په لښکرو او ډالرو دوباره جوړیدای نشی. داسی ښکاری چی امریکا هم اوس یو څه پوهیږی چی دفساد دغه امباری اورو بارشو، د عمل یی دا سزا شوه دایی روزگار شو، نه پوهیږی چی منزل ته به رسیږی او که نیمه لار کی

پاتی کیږی. دا حالت ډاکټر ځبرکیار په ځیر څیړلی دی او دی پایلی ته رسیدلی دی چی افغان دولت د امریکا د اور پرتوگ شو، که یی اغوندی سوزیږی او که یی غورځوی شرمیږی چی لوڅیږی. دا خو داسی ډرامه شوه چی یی پای نه اټکل کیږی، له ملکه دوزخ جوړ شو لوی واړه پکی سوزل کیږی، څوک الوزی په بمو، په توپونو راکتونو ویشتل کیږی، له اسمانه هم بمونه پر ورپیږی، وژل کیږی هم چور کیږی او کورونه یی چی وړانیږی بلی خواته وکوچیږی، له هرځایه شړل کیږی. څوک بحرونوکی غرقیږی، وری تږی، بی دوا اوبی طبیبه له رنځونو نه خلاصیږی. خدای دی ورک کړه ای فساده ملک دی وړان کړ، رنگ مو ورک شه فاسدانو، دخاوری دلالانو، ستاسی خیتی نه ډکیږیږی، ولس ځکه تباکیږی.

پای

